

Vladimiras Bilkovas: Psalmių 25,1-5: „*Viešpatie, į Tave keliu savo sielą. Mano Dieve, pasitikiu Tavimi. Tenebūsiu sugédintas, tenedžiūgaus dėl manęs mano priešas. Te nėra vienas, kuris laukia Tavęs, nebūna sugédintas, tebūna sugédinti tie, kurie nusikalsta be priežasties. Viešpatie, parodyk man savąjį kelią, pamokyk mane savo takų. Vesk mane savo tiesa ir mokyk, nes Tu esi mano išgelbėjimo Dievas, laukiu Tavęs visą dieną.*“

Daug kalbama apie tarpusavio santykius su Dievu. Daugelis galvoja, kad jie turi tarpusavio santykius su Dievu. Perskaitėme Dovydo žodžius. Jis tikrai turėjo asmeninius santykius su Dievu. Tai buvo žmogus pagal Dievo širdį. Jis stipriai skyrėsi nuo kitų izraelitų. Izraelio tauta galvojo apie save, kaip apie tikinčius, turinčius asmeninius santykius su Dievu.

Tikriausiai prisimenate milžiną Galijotą, kuris siūlė kariams su juo kautis. Visa Izraelio kariuomenė jo bijojo, nežinojo, ką daryti šioje situacijoje, nors jie tikėjo Dievu. Ir atėjo piemenėlis, jaunas vaikinys ir pasakė: „Aš žinau, ką šioje situacijoje reikia daryti. Aš žinau Dievą. Jau nekartą savo gyvenime esu patyręs Jo veikimą. Žinau, kad Dievas man padės ir šioje situacijoje.“

Mes matome tą kontrastą, kad Dovydas labai skiriasi nuo kitų tikinčiųjų. Panaši situacija pasitaiko ir bažnyčiose. Mes lankomės bažnyčioje, skaitome Bibliją, meldžiamės ir galvojame, kad to pakanka ir mes turime asmeninius santykius su Dievu. Bet būna tokių žmonių, kurių gyvenimas, panašiai kaip Dovydo, labai skiriasi nuo kitų gyvenimo. Ir supranti, kad tas žmogus tikrai tiki Dievu, tikrai pasitiki Juo ir turi asmeninius santykius su Dievu.

Šiandien pasižiūrėsime į tris dalykus iš kurių ir susideda mūsų tarpusavio santykiai su Dievu. Tai aptarsime perskaitytų penkių eilučių pagrindu.

1. Pasitikėjimas Dievu.

Kai mes sakome, kad esame tikintys, bet įvairiose gyvenimo situacijose nepasitikime Dievu,

sunku mus įvardinti kaip tuos, kurie turi asmeninius santykius su Dievu. Ką padarė Dovydas? Jis matė Galijotą, matė Jo jėgą. Jis savo protu suvokė, ką matė visi, kad Galijotas už jį stipresnis. Bet žinojo, kad Dievas, kuris jį veda, yra daug stipresnis už šį Galijotą. Ką Dovydas daro? Jis pasitiki Dievu. Tikisi, kad Dievas padės laimėti prieš Galijotą. Jis nugalėjo. Panašiai vyksta ir mūsų gyvenime, kai susiduriame su sunkumais. Gal susiduriame su tarnyste, kuri atrodo labai sudėtinga? Mes sakome: „Aš negaliu to padaryti. Aš nemoku. Aš niekada to nedariau.“ Kiekvienoje iš šių situacijų mes galime sakyti, kad Viešpats gali tai padaryti.

Pasidalinsiu savo asmenine patirtimi. Esu labai drovus žmogus. Kai mokiausi mokykloje, manęs paprašė eiti prie lentos ir parodyti, kaip atlikau namų darbus, bet aš sakiau: „Rašykite dvejatą. Prie lentos neisiu.“ Niekada neidavau prie lentos, buvau toks nedrąsus. Labai bijojau. Mano keliai drebėjo, viduje visas drebėjau. Maniau, kad visame pasaulyje nėra kito tokio nedrąsaus žmogaus. Kai aš atėjau į bažnyčią, manęs paprašė plauti grindis. Buvau valytojas. Ši tarnystė man labai patiko, nes galėjau šluoti, plauti grindis, tuomet, kai manęs niekas nemato. Džiaugiausi, kad galiu tarnauti Dievo garbei. Dievas davė man šią tarnystę vieną mėnesį, o po to paėmė. Aš galvojau, kad tai yra mano vienintelė tarnystė, ruošiausi visą laiką taip tarnauti. Po to prie manęs priėjo pastorius ir klausia: „Gal norėtum pasidalinti Dievo Žodžiu?“ Aš sau sakiau: „Tai nėra mano tarnystė. Aš negaliu to padaryti.“ Aš pastoriui to nesakiau. Sutikau pasidalinti Dievo žodžiu, nes tikėjau, kad Dievas man padės. Aš dar nesupratau, kaip man Jis padės, bet supratau, kad Dievu galima pasitikėti. Vėliau, kai šis momentas vis artėjo, man darėsi vis baisiau ir baisiau. Galvojau, kad aš mirsiu, kad mano širdis neatlaikys. Aš niekada to nedariau, nemoku to daryti, bet aš pasitikėjau Dievu ir Dievas man padėjo. Jis nuėmė tą mano drebulį. Man tai buvo didžiausias stebuklas. Nuo šio momento prasidėjo mano asmeniniai santykiai su Dievu. Supratau, kad sakyti: „Aš esu tikintis“ - nepakanka. Supratau, kad Viešpats nori, kad ką nors mes darytume ir tame darbe pasitikėtume Juo. Būtent apie tai ir rašo Dovydas. Jis pasitikėjo Dievu, kai kovojo prieš mešką, liūtą ir prieš Galijotą. Jis puikiai suprato, kad Dievas yra galingas ir padės bet kokioje situacijoje. Dievas nori, kad kiekvienas pasitikėtų Juo. Tai ir bus asmeninių santykių su Dievu pamatas.

Ar prisimenate Mozę, kurį Dievas pašaukė vykdyti Jo plano – išvesti izraelitus iš Egipto? Dievas matė, kaip egiptiečiai engia izraelitus. Jis norėjo, kad Mozė eitų pas faraoną ir kalbėtų su juo, kad išleistų Izraelio tautą. Kai skaitau šią Rašto ištrauką, iš karto prisimenu save. Ką sakė Mozė? Jis nesakė: „Taip, Dieve, aš einu.“ Jis sakė: „Viešpatie, aš negaliu. Turiu pateisinamą priežastį, kodėl negaliu to padaryti. Viešpatie, žinai, kad aš nemoku kalbėti. Pasiųsk ką nors kitą. Bet kuris kitas žmogus daug lengviau su tuo susitvarkys.“ Būtent toks žmogus ir buvo Dievui reikalingas. Jis pasitikėjo Dievu. Tai buvo labai artimų Mozės santykių su Dievu pradžia. Mozė vis labiau ir labiau pasitikėjo Dievu, vis labiau ir labiau Jį pažino.

2. Pasiruošimas mokytis Dievo kelių.

Kai mes pradėsime Dievu pasitikėti, Jis rodys tuos kelius, kurių nežinojome. Dovydas, pažindamas Dievą, prašo jam atskleisti kelius. Jis prašo: „Parodyk man, pamokyk mane.“ Dovydas pasiruošęs naujiems Dievo nurodymams. Pasiruošimas yra kita būtina sąlyga ir mums.

Pergalė prieš Galijotą buvo Dovydo kelio pradžia. Atrodo, kad jam tada buvo lengva. Dievas toliau keitė Dovydo gyvenimą. Jis pateko į karaliaus Sauliaus nemalonę. Saulius jį persekiojo, norėjo atimti gyvybę. Atrodė, kad viskas taip gerai prasidėjo ir, ko gero, tuoj viskas baigsis.

Ir mes, tikintieji, dažnai papuolame į tokias situacijas. Mes pasitikime Dievu ir Jis parodo pirmąjį stebuklą mūsų gyvenime, patiriame pirmąją pergalę.

Gerai prisimenu savo savijautą, kai aš su bažnyčios nariais pasidalinau Dievo Žodžiu, kai Dievas padarė stebuklą. Bet tai buvo tik pradžia. Po kurio laiko man sako: „Tu reikalingas mums tarnavime.“ Aš atsakiau: „Garbė Dievui. Aš jau patyriau pergalę.“ Man sako: „Reikalingas vertėjas. Versi, ką anglų kalba pasakys vienas brolis.“ Galvoju: „Kaip čia Dievas gali padėti? Mano anglų kalba nėra tobula. Jeigu aš susidursiu su koku nors nežinomu žodžiu, sustosiu ir visi iš manęs juoksis.“ Atsakau: „Gerai. Aš tai padarysiu“, o pats ir toliau galvoju: „Ne, tai tiesiog neįmanoma.“ Einu namo ir meldžiuosi: „Viešpatie, Tau viskas įmanoma.“ Artėja tas momentas, baimė auga, širdis daužosi. Aš jau moku pamokslauti, bet dar nemoku versti. Tai dar sudėtingiau. Man tai yra kitas lygis. Atėjo ta diena. Aš sakiau: „Dieve, Tau atiduodu visa tai.“ Pamokslas, kurį brolis sakė, tęsėsi apie valandą. Per visą šį laiką visi išgirsti žodžiai man buvo suprantami, nors mano anglų kalbos žodžių atsargos nedidelės.

Kada prasideda mūsų asmeniniai santykiai su Dievu, jie prasideda tam, kad tęstųsi ir ateityje. Pradžia – tai tik maža pakopa. Mes menkai pažįstame Dievą, koks Jis yra, mažai patyrėme Jo galią, mažai Juo pasitikėjome. Viešpats nori, kad mes vis augtume ir augtume tame pažinime. Kad tai įvyktų, mes turime būti pasiruošę sutikti tai, ką Dievas atsiųs.

Panašiai atsitiko Dovydo gyvenime. Panašiai turėtų įvykti ir jūsų gyvenimuose. Dievas pajėgus daug ką dėl jūsų padaryti. Jis turi tarnystę jums. Jis turi jums savo valią. Gal tai pasirodys ne jūsų jėgoms, bet su Dievo jėga galime viską įveikti.

Turėdami asmeninius santykius, mes kiekvieną dieną vis augsime dvasiškai, suprasime Jį vis geriau ir geriau.

3. Noras mokytis

Labai svarbu, kad mūsų širdyse būtų nusiteikimas mokytis. Mes galime patirti dvasinį pakilimą, laimėti pergalę, patirti Dievo stebuklą savo gyvenime, o po šito sustoti. Po kokio mėnesio galime visa tai pamiršti ir gyventi įprastą gyvenimą, kokį ir kiti gyvena. Galime pamiršti, kad mūsų Viešpats yra tas pats, kuris išvedė Izraelio tautą iš Egipto. Kad taip neįvyktų, būtina nuolat mokytis tų pamokų, kurias Dievas mums duoda. Pavyzdys iš mano gyvenimo: gimiau Latvijoje rusakalbių šeimoje. Rygoje gyvena pusė latviškai kalbančių ir pusė kalba rusiškai. Gyvendamas Rygoje, tu gali latvių kalba kalbančių ir neišgirsti. Galima kalbėti rusiškai ir visur tave supras. Bet kai aš įtikėjau, pas mane atsirado troškimas išmokti latvių kalbą, nes aš jos nemokėjau. Man buvo dvidešimt vieneri, kai aš dėl to meldžiausi. Meldžiausi ir sakiau: „Dieve, Tu esi galingas. Tu gali mane išmokyti.“ Aš galvojau apie tai ir bandžiau įsivaizduoti, kaip tai galėtų būti. Maščiau, kad turėsiu sėdėti prie knygų ir mokytis žodžių arba Dievas padarys stebuklą ir įdės į mano galvą latviškų žodžių supratimą. Aš paėmiau knygelę ir mokiausi tris dienas. Po trijų dienų atsirado kitų reikalų ir užmiršau tą knygelę. Bet Viešpats nepamiršo. Po kurio laiko aš ieškojau darbo. Radau skelbimą apie gerą darbą ir padaviau savo anketą. Man paskambino ir pakvietė į pokalbį. Aš atėjau, o kolektyve visi latviai. Manęs latviškai klausia, bet aš daugiau nei pusės nesuprantu. Aš sakiau: „Taip. Ne.“ Jie klausinėjo, o aš vis atsakinėjau. Po kurio laiko man paskambino ir pasakė, kad mane priėmė į darbą. Šiame kolektyve dirbau dvejus su puse metų, kalbėjau tik latviškai. Pradžioje sakiau tik „Taip. Ne“, o vėliau ir daugiau žodžių.

Dievas mūsų gyvenime daro stebuklus. Dievas duoda pamokas, kurių turėtume mokytis. Kada turime tarpusavio santykius su Dievu, Jis mus moko, bet viskas vyksta ne taip, kaip mums atrodo. Viskas bus geriau, nei mums atrodė. Mums reikia tiesiog mokytis. Dievas nori su kiekvienu turėti asmeninius santykius. Jis nori būti jūsų asmeniniu Dievu, nori vesti jus, mokyti, kad pasitikėtumėte Juo, kad matytumėte Jo jėgą, Jo stebuklus, kad galėtumėte Jį garbinti. Aš norėčiau, kad kiekvienas čia esantis turėtų tuos asmeninius santykius su Dievu, kaip juos turėjo Dovydas. Dievas darė didžius stebuklus Dovydo gyvenime. Asmeninius santykius turėjo Abraomas, Mozė, Juozapas. Mes skaitome Biblijoje apie tai, bet ar savo širdyse matome tokius santykius su Dievu? Dievas nepasikeitė. Gal pasikeitėme mes? Gal pasikeitė mūsų supratimas, mūsų tikėjimas, mūsų vertinimas? Dievas nepasikeitė ir nori daryti jūsų gyvenime stebuklus. Viešpats nori, kad Juo pasitikėtumėte, kad būtumėte pasiruošęs su Juo augti. Ir kad jūs mokytumėtės ir pažintumėte Dievą vis labiau ir labiau. Dar kartą paskaitykime Psalmių 25,1 – 5: *„Viešpatie, į Tave keliu savo sielą. Mano Dieve, pasitikiu Tavimi. Tenebūsiu sugėdintas, tenedžiūgaus dėl manęs mano priešas. Te nėra vienas, kuris laukia Tavęs, nebūna sugėdintas, tebūna sugėdinti tie, kurie nusikalsta be priežasties. Viešpatie, parodyk man savąjį kelią, pamokyk mane savo takų. Vesk mane savo tiesa ir mokyk, nes Tu esi mano išgelbėjimo*

Dievas, laukiu Tavęs visą dieną.“ Amen.

Rygos “Betliejaus“ bažnyčios diakonas Vladimiras Bilkovas

2012-05-20, Marijampolė